

מאת הרב הגאון החסיד האמיתי המפורסם כדורו כבוד קדושת מוה"ר אלעזר זלה"ה שהיה אב"ד בק"ק בראד ובק"ק אמשטרם (בעהמ"ח ספר מעשה רוקח על התורה וספר ארבעה טורי אבן) :

מסכת ברכות

פרק א' מ"א נטו"ט ד"ה א"כ לתם אחרו וכו' כגז הכמנ"ט פסק בהקשר הליט והזכיר עד תלות וכתב עליו כמ"ת דמשה הוא בברכות וכו' וליטא לדברי רש"י והר"ב ודחק לומר שהכמנ"ט הוא כן מהסופתא. ומתכוין עליו דברי פירוש התנא לברכתא' מנואר בהדיא כמ"ש הכ"מ שזרי כגז ומה שאמרו בלאו כולם עד היות וכו' מדכתיב טולט טולט משהם בהדיא עגס בהקשר מליטס אחרו עד תלות ולכאורה יש להביא רא"י לדבריו דאי לדברי רש"י והר"ב דהקשר מליטס כל הליטה ולא נקט ליה כהא הלא ליהודים עגל דבר שמתכוון בליטה שער כל הליטה יקטס אמרו לא מני כאן ק"רית העומד ע"כ"כ כער כל הליטה כמו פשוט' במתניין דמליטס אלא ודאי הקשר מליטס ענה כאן משום דשמעינא ר"ב להכמיט עגס בהם אחרו עד תלות. ובפירוש הסופתא בלאו דיטור ליתין להניס דברי האו"מ אלא הוא הדין לר"ב דהתוק הוא הדין וז"ל אלא ה"ק ומה שכתב הרמ"א ופסק לדברי רש"י משום דהקשר מליטס הוא פ"י כהניס זכרים וגדולים וכהניס זרין הם וכל לא הולטס להשיות ק"ב עגס אכל הליטא קדמיס דמקורה לכל אנשיס ונשיס וק"ב גזרו ביה קפי' לכאור' דכתי הליטא קדמי קדמיס משאום ואשמות ומחמת שאיין גאלגין אלא לזכרי כהוונס ובצורה דוקא ואפ"ה גזרו ביה שאיין גאלגין אלא עד תלות ודוחק לומר שלא לחלק בין הליטא קדמיס אחרו כן :

פרק ב' מ"ו וכפשת קני כו' וכתב הרמ"א

הקדמיס הפועל למקרה כמ"ש בתנאם הקודמת משום דלוי קבלת מנומין אלא אחר מתייה וכו'. כבר נבאל על זה הלשון סרב ה"ה בעל לקט הקמח יו"ט מה שכתב בהו ואינו יודע למה נקט מדרך הפשוט ענוונה הרמ"א במירוט הוא כן דבעלתא כק"ש שמתיר לה קורא ק"ש וכן ברמיזה ששומד היה רוקח מפי עהיס אויסקניס ולכן שייך במתא הליטא והקדמיס הפועל למקרה עהיס עושה כמו שפסקה מתיד משא"כ כהן שאין קבלת מנומין אלא אחר מתייה ולכן הקדמיס המתקרב לטוב. זה פשוט וכדור בהוונס הרמ"א ומ"ת דברי סלה"ק התם נטיסם וראויס למו שאמרו :

מסכת פאה

פרק ב' מ"א נ"ב ד"ה זרע אחר כו' ותיפור רוחג הבור וייר זרע אחר כד"ב מלמיס טו'. הנה רחמיס כאן דברי מן סה"ת ע"כ מהלכות ת"ע הלכה ד' דברים מתוהיס שסיס הרמב"ם ע"כ אכל זרע אחר כל עהוה מתפסק בה ובכז סכ"מ בירושלמי פלוגמת כז וכו' יומן ופסק רביט כרז דברייתא דמסייעת ליה ולא כר"י וכו' דגדריו לכאורה הנין רביט סכ"ת שהרמב"ם איט מתלק נזרע אחר בין עדה קמנה לגדה נטיטס לכאורה פסק ברזע אחר כ"ש ומכאן ז"ל לר"ב דהוקו דרביט פוסק כרז ולא כר"י ואי תמה מאוד פל שמתניס עהוה מאור טייטס וכאן העליס טייטס מתחילת דברי הרמב"ם שמתחיל בהלכה זו סיה מתפסק בה ארץ נורה או ארץ נורה כל שפסקים בה זרע אחר כו'. הרי זו נפסקת לפמי שדות והוא יסירה על ז' ארץ הבור וכתיב מתפסק אלא בית רובע אכל זרע אחר כ"ש מתפסק הרי מנואר בהדיא שהרמב"ם פוסק כמתיידיה כרז וכו' יומן וכמתקנת הירושלמי דלא פליגי דבר מתייר שגדה נטיטס וכו' ויומן בגדה קמנה או האמת הנבור בירושלמי ובדברי הרמב"ם ולא כהנהגת רבינו ע"כ"כ שסובר דגם לפי המתקבל פליגי דב וכו' ושהרמב"ם פוסק כרז ולא כר"י זה אינו לכל מתיין בדרך גס מ"ש מן דרביט פוסק כרז משום דברייתא דמסייעת ליה הנין לשון המתקרב דקמנה וסמך טר וייר מייניס נפחה הוא לשון ברייתא שמתיר וכן הנין המתקרב כרז מוכרי"א ומדמיק מאוד פירושו. ולע"ד נראה דזה ארץ כלל לשון ברייתא ארץ מליטא דרז עמנו פירן כר"י המתקרב דרז אחר דרז מתייר בחיוב פאה וכו' מקשה והתני כרז נזר וייר מייניס נפחה הוא לשון בתי' וכו' נזר וייר מייניס נפחה הרי אין ע"כ זרע כלל וזוהמה לז' נקט זרע אחר ג"כ לא מתייר בחיוב פאה דוקא כגל"ד פשוט טונס המתקן ודו"ק. וגם מ"ש אה"כ שהראב"ד כעשה היה לו בירכתא אחרת בירושלמי ושי' ע"כ ולא כן אכתי עמדי אלא שגס בירכתא הראב"ד היא כג' אהמנ"ס ופירשה כדכתיבנא דלפי המתקבל לא פליגי רז וכו' אלא שגס בירכתא משני על הרמב"ם שגלהרמב"ם שגדה נטיטס לר"ב שהפסקה עפי' וכ"ש ע"כ מלמיס הוא פחות הנהגת מתייר רובע אכל להראב"ד עמה אחרת לגדה קמנה בעינין הפסק ספי' ובת"ע מלמא בעשעתא וס"ל ע"כ מלמיס כהונס בירכתא לר"ב דהפסקה. וכדור וייר יהי מקדחיון כרזע אחר שגדה קמנה לר"ב שיעור גדול יותר להפסקה. וכדור וייר יהי לייפכה דבשדה קמנה ד' ע"כ מלמיס יותר משדה נטיטס' שגדה קמנה בעי' ג' מלמיס כר"י ונשדה נטיטס כ"ש מתפסק כרז ע"כ דבשדה קמנה לר"ב שיעור שהוא פחות הכרז מתייר רובע ונשדה נטיטס לר"ב שיעור יותר דוקא בית רובע אלא ודאי שיעור ג' מלמיס כהונס ובאורכ כל השדה הנה שוין לביט רובע ודו"ק ופער איי מתת כמות רגלי הדורי סכ"ת וכאן הניח לי מקום להתבאר :

פרק ג' מ"ג וכן בכרס המדל כו' ובכרס הר"ב

ובל המדל כו"ב פ"י בזמן שגזלניס זרטיס לרופיס כו' ובגז המתחילק בכרס דיוט כמתחילק בגזלניס הר"ב והרמב"ם פ"י ט' כגז סה"מ"ס דלדברי הוי כן כופא פירושה דרישא כו' ולגמ"ד שגז דקדקו אלו הגזלניס דברי הרמב"ם שפיר וז"ל ש"ג לברכתא' עסק אחרת בזאת המעשה הלדבריסי וכן בכרס קאי אדלעיל וכו' משפעת הר"ב בהדיא ובגז המדל קאי גס כן אכל דן לגעיל כמו שמתקרב כר"ב בהדיא דקאי אהנא דגזלניס אכל דברי הרמב"ם בחיבורו אי אפשר לפרש כן עשה דין הנהגתו וכו' לר"ב דגזלניס אלוהין עשיי כפי"ג הלכה ו' הסמיך דין הכרס ולא כהגז דרישא כלל שימן לאלו לעמאן ולא לעמאן כן הפסיק ב' גזס דהמלך והמתחילק מלמא יד וכו"ש סכ"ת מפירושו דמשה. ונפרק ג' ס"ל י"ג

סמיון רישא דמתניין ולא הזכיר כרס רק עדה שזרעה בלאס או פליס ולא הזכיר רק כגז דרישא ולא כגז דהמדל ולא כגז דהמתחילק מלמא יד, ואין לומר שמתן על מה שכתב בפ"י דדין הכרס דא"כ ה"י לו לכמוז כל המשנה כגז דוכמה, אלא ודאי נראה שפשוט שדין אחרת ה"י לו בכל המשנה דגזלניס ואפוא וכיוצא בהם ששייך בהם שוק וגזרין שקלטו מוכרין בשוק ומקלמן מתקיימין לגזרין חייב להניח לאלו לעמאן ולא לעמאן ואין חלוק בהם אם ארזן שלקה לשוק בין קלן מייך ומיזרן כו' אם לקמן מרוח אחת. מ"ת מהוי ליתן לאלו לעמאן ולא לעמאן מאחר שהשוק והגזרן כו' מייס כן כמתבאר בירושלמי אכל בכרס לא שייך שוק וגזרין. לכן בכרס י"ס דייסם אחרים דהם ארזן שלקמן ועל מכלאן ומכלאן פכור מפאה ואינו מפריש רק על מה ששייך לגמ' זה פירש המדל דמתניין ולא כמו עפי' הר"ש והר"ב. ואם ארזן שנקל לשוק נעל מתקוס ח' מחויב ליתן פאה על הכל ופירושה דמתניין לדבריו כן היא וכן בכרס כמו שגזלניס ודלפיוס וכיוצא ביה כן חילוק בין לקמן לשוק ובין המתקיימין לגזרין שרביך להפריש לאלו לעמאן ולא לעמאן כן י"ס חילוק בכרס אכל בארזן אחר דבכרס י"ס חלוק בין המדל ובין המתחילק בלמא יד ואין המדל פירושו כפי' הר"ש והר"ב רק המדל שנעשה כרס דל שלקה לשוק ומכלאן ומכלאן כמ"ש בהדיא בפירושו ובמנוחו ואף שהלבוש בפ"י המתנה קלמ דשק מ"ת אחר העיין דק היעני בפ"י ובמנוחו יראה שדבריו נייס אמת לאמתו. ומתיידיה פל הגזלניס הר"ב והמייניס והרמ"א שגז הרביטו כ"ל. וגם סכ"ת נראה שגז הרביטו כ"ל ודו"ק. וכעס דעפס קשר בית דור וראיתי שכוון לדמתי כזס והוא זכר עגס פחילה דנפוס וכן כהה דנריס כיון לדעמי, ודברי האו"מ הנהגתו מתוהיס שבהי' עסק הרמב"ם על פ"י הר"ב ואין להס' שייכות לסדדי כלל וכל איזה כגז קאי העסק אי אהנא דרישא ה"י חייבי מחייב ולי אהנא דמדל דגזרן כן מן המתייר ע"כ מה ששייך ולא על הרשאיסיס ה"י כ"ל כהגז הר"ב מלמא כעשעתא לשיעוריה מפי שפירשתיים ששקר שקנת בהשאיסיס היא ולכן הנהגתו פשוטס אכל דברי הרמב"ם גופא הנהגתו דבריסי כדוריס שהוה שפרש פירוט אחר לכל ה"ה דהמדל וכדכתיב :

פרק ד' מ"ג נטו"ט ד"ה וכל לו כו' והרמב"ם וכו'. משמע מדבריו דכדולי שנינה לוקמין מתנו מה שנקל משום קנק ואין נראה כן מן המשנה וכו'. וגדלה בע"ד דרמיטו על הרמב"ם היא מן הירושלמי דאחר שהשנה הנייה ברייתא כפי כהם ר"מ קייסין ארזו ומיזרין מתנו השלוט ואם המתוהיר ולי ארישא דמתניין קאי לענין מה הביא בכרייתא דלא לישא דמתניין ה"י מתעמ' און לו כהם אהנא דמדל דגזרן כן מן המתייר ר"מ היא ה"ה בלא זה סתם מתניין ר"מ היא אלא ודאי בכרייתא חמי' לאשמועינן דגם נביס' קייסין ליה אם בכר לקט פאה טעלין אחרת מתנו וה"ה ללא תנא ליה במתניין משום דלאו מלמא פיקא היא אם בכר לקט פאה דיכול לריסם עמדי כעשה לגדה פסק כן נפל עליה או פירש טעמו עליה משא"כ ברישא :

פרק ה' מ"ג אין מגלגלין בפופת וכו'. הביא הר"ב ג' פירושים פ"ה הוא מדברי הרמב"ם ופ"ג הוא מדברי הר"ש וא"י תמה על הרמב"ם ב' מתייטות הרי על פירושו שנתמניין דהא מדברי הירושלמי מוכח בהדיא כפירוש הר"ש דמייטי עגס דמתניין ברייתא ומי המתקן אה עדה וכו'. ומקשה פלה מתמניין מתחילין שיימ' דהכמיס מוכח בהדיא כפירוש הר"ש וזהו עסיס הר"ש כח שפשיטי מוכח בירושלמי ופסק בהכמיס בחיבורו יש לתמוה שפ"ד מהל' מ"ש ה"ה הביא ה"ה דינא דברייתא ופסק בהכמיס דהא הזיקו על בעל השדה מרובע על הלוקח מוכר לר"ב את שדכו במיט ולמה לא כהגז פ"ה לר"ב לר"ב ולגלס לפמיס הלוקט שלהס שכן מנואר בירושלמי וז"ל רז בחיבורו ובפירושו : **פרק ו' מ"ב** וז"ל אומרים שכהה, שייך אומרים שכהה, וכו' ופירש פ"ה עליו וא"י כפניי מתה פליסם ארץ לא הרביטו שהרמב"ם בחיבורו חזר מפירושו בפירוש שהנהגתו ומחילה אמתניס לשון הירושלמי שפניינו אי"ל אינפכה שאמתי אה ר' יהושע ב"ר אבהו עומדיס פליגי כ"ש וב"ס אחר לו כהנהגת הנהגת פומר שהוא סתמן לגפה וכו' יהושע ב"ר אבהו אלא ר"ה אחר לו לא נתקן כ"ש וכו' על העומד שהוא סתמן לגפה וכו' שהוא שכהה על מה נתקן על העומד שנקלו ונתנו כגז הגפה וכו' ונראה לע"ד פשוט שפירוש כן הוא דר"מ ס"ל דפלונתמן הוא בעומד הסתמן לגפה ולגדיס הייט המתחילת הקליטה ע"ס ה"י מתייר על פומר זה ושכחו ופשימ' דר"ש מאחר שהוא מונה אלא מקום מקויס בודאי עמיד לזכרו ולכן ליתן שכהה וכו' אפ"ה כהי שכהה ה"ה שכהה ולכן אחר ר"י בלשון בעורה הנהגת (וראיתי בפירושו הירושלמי שכתב בעורה הנהגת הוא שטופס ולע"ד פירושו הנהגת הוא מונה עגס המשנה מתח פליגי דהייט פומר שהוא סתמן לגפה וכו' דמשמע שמתחילת הוא מונה עגס הייט מקומו שעתה הקליטה. אכל ר"ה ס"ל לא נתקן על פומר שהוא סתמן מתחילת מתחילת וכו' ופשימיהו דכ"ש הוא מפי שזכר בו בעה"ב כשנקלו מתקום אחר והכינו כגז הגפה והניחו כהן ומתע"ה אינו שכהה וכו' אפ"ה ה"י שכהה ולא מיידי כהן כשנקלו מתחילת להליטי אלא הפיר רק שנקלו הסם מתקום למקום דרך הקליטין ומשמרין שפעמיס זר להס המקום וטופסיהו קלמ שומרין למקום אחר ומ"ה כפירא ליה לר"ב מאחר שלא הייתה טונסו כשנעלמו המקום למקום לזכות זו ולכן ה"י שכהה ולא קלמ ארץ מתניין שפיר ויודיס ג"ה בעומר שהחיקו בו להליטי אל הפיר ושכחו עמיה רגלי רבותיו הר"ש והרמב"ם מי דחיקס על ופרח לע"ד ונחמת פער איי מתת כפית רגלי רבותיו הר"ש והרמב"ם מי דחיקס על לפרש מתניין דכהן וירושלמי המזכר היידי בעומר שהחיקו להליטי אל הפיר ומכאן זה כנהגו ודחיקס אה לא עהיס לפניהם בחיבורו פירש כן ולכן כתב ע"כ בפ"ה ה"ה ג' כדור וכוון כפירוש שהזכרתי. וגם הרמב"ם בחיבורו פירש כן ולכן כתב ע"כ בפ"ה ה"ה ג' או שהחיקו בו להליטי לפיר והניחו שגדה ושכחו איט שכהה ויטונתו אפילו לא הליטי אלא ע"ס דבר מקויס רק מתת שגדה אפ"ה איט שכהה מתחילת שהחיקו בו מחילה להליטי אל הפיר אכל אה נעלו למקום המקום הייטו מתמניין דכהן וכו"ה דשקי ה"י וכפי כפירוש שפרשתי אפ"ה שיהיטו אכל דבר מקויס אפ"ה ה"י שכהה וכו"ה ומ"ה אה העומד ע"ס

על ילקוט במקלות ולא בקרדומות כדי שלא יבו זא"ו. וכ"ה בשמ"ק ז"ת (דף י') בשם רמ"ן ופ"י שוב אפשר לדבר הפקר מותר לגרום מניעת זבייה אף שלא פס"י דיהא רק הכל בפאה שאני מא' ו' עמימי. עכ"פ ראה אין לו להמרי"ק מהכל רק מקבצא נראה שמתיר כל שהמניעה מהיה פס"י דין מוסר לגרום מניעת זבייה עפ"י דין ואפשר גם שלא מדינה מותר לגרום מניעת זבייה בדבר הפקר וכלל. והנה המני"ע (ח"ג סי' ל"ה) השיב על מהר"ק דביטוב כיון דיש לו רשות עפ"י ז"ר הוי ככבד זכה לאסור לישול ממנו ארמו זכות ישי"ע. ואינו מוכרח. דמה דיש לו רשות עפ"י ז"ר היינו דיש לו רשות לזכות. וכמו בכל הפקר דיש לו רשות לזכות ואפ"ה יסול לגרום לו מניעת זבייה וה"נ כן. עכ"פ א"ר שיהיה בגונג דהמרי"ק והמרי"ק ה"ל עדיין אין לו רשות לדור רק עפ"י בקשם הש"ר ומשתדל ועורח אלל הש"ר שירשה לדור ח"כ פשיעה דלא נקרא זכה דהא עדיין אין לו רשות לדור רק עפ"י רשות הש"ר וא"כ אינו אלא כמו משתדל לזכות דבר הפקר דהדין מסמרי"ק. וזה נראה כיון בדרך סכרעה מלד הסבא. ויש לפי"ן זכה הרבה מס' קס"ג מעטניי מסים: מ"ז בתורת"ק (אות ח"ד) ד"ה קשה לי כו'. לפענ"ד לק"מ דברישה עומדים ופדה עומדים חייב היינו בשכחה כמ"ס הרמב"ם הביאו המו"ק וע"כ בשכחה דלאחר הפדייה דל"כ א"ר ע"ד חייב הא כבד שכתו ואף בלא פדה הוי של פטוים דלא הוי יכול להקדישו כמתנאר פ"ז ח"מ וכיון דע"כ מיירי בכ"י שפיר כתבו הרמב"ם ודו"ק:

פרק ג' מ"ד בתו"ס ד"ה שלפניו אינו שמה ומ'. הא דעשה מחלוקת בין הר"ש להרמב"ם גם לפי"ן סוף שורה אינו מוכן דהא כסוף שורה היכא דעבר ממנה וליכא שנגדו גם להר"ש הוי שמה דהוי בכל תשוב ודמוכה מירוד שהחיל לקב"ד הפירשה הר"ש לפי"ן שנגדו מוכיח ודוקא משום הכי אינו שמה חבל לולא שנגדו הוי שמה אף דהוי כסוף ויכילא דלא עבר ממנה עדיין גם להרמב"ם אינו שמה דאינו בכל תשוב וכדפי' להא דיחיד ועיין: מ"א עתוס' רפ"ק (אות ס"ע) ד"ה קשה לי כו'. ודנני פוס' דלא נחמי לזה לכ"כ. עי' תשובת הרשב"א (מ"ב סי' ק"ח):

מסכת בלאים

פרק א' מ"א טוין בר"ש שהביא מוספתא דהנה פ"ב ומה שפירש פ"ו ולכאורה לפי אחד אמאי מכל אחד ואחד מנ' סבי: **פרק ב' מ"ח** בתורת"ק (אות י"ב) ד"ה ולקבל עו' שגנו ממני דברי רבינו התו"ס ז"ה. הנה אף ע"ד דברי רבינו ג"ד התו"ס מ"ח גם דברי הפו' יש להם מקום דיטוין ברש"י קבוצתם הקודש עבר ד' אות א' דהביא דעת הגאונים דכ"ל בכל גדר דנטי עובי כתיבין וא"כ דעת הפו' שהביא התו"ס הוא כעין הכרעה ז"ה. ועיין להלן על הגליון כפ"ד מ"ד מה שעינינו עם פה"ב ותמלא לדעת"ה הריענ"א פירושין בשם הר"י והרא"ד י"ע להכריע דברי הפירוש הנזכר ישיעה"ס ודו"ק:

פרק ד' מ"ד בתורת"ק (אות ט"ז) ד"ה בתו"ס כו' ומיחסי מאד כו' ואל"ס על הר"ש והתו"ס. הנה נראה בפשוט דענת הר"ש והרמב"ם והתו"ס דכוונת רבא מדקפא רש"י היינו גם כרשב"ג חבל ל"פ על אביי דגם כרבנן אמאי ומלאתי עכ"ל כפטר מפארת ירושלים וכ"ה דעת הרמב"ם. והכרחא להניח ראה לזה מעיוניו כ"ה א' דרבה גופיה אית ליה כיון דלא הוי מקום ד' לא תשיב והוא ממש ככרבת אביי פ"ק דעירובין וע"כ כ"ל דל"פ על אביי רק דאם יתח' כמ"ס הירוש"א בשם רבי' והרא"ד דלגוי א"כ לפי"ן פ"ב סוף מ"ח דאיתא שם דגם בתמיכה בעיין רוחב ארבעה ישי"ע. בתוס' רפ"א פ"ב דאיתא כרשב"ג דפחות מד' אמרי' לגוד וא"כ קשיא סתמא אסתמא דפ"ק דעירובין מ"ט איכא ספ"מ כרבנן א"כ קשיא סת"מ אסת"מ והו"ל להגמי' למפדך לרבה סתמא אסתמא ויהי קשיא חזקה על פו' הר"י והרא"ד ה"ל. אם לא דנימא כפי הפו' שהביא התו"ס לפי"ן פ"ב סוף מ"ח ישי"ע. בתוס' רפ"א דכל הפוסקים לא ס"ל הכי וא"כ קשיא כ"ל פ"ב נראה מוכרח דרבה ל"פ על אביי דאיתא כרבנן ג"כ רק דמוקי לה גם כרשב"ג ובשיעת הרמב"ם והר"י ואש"ס:

לפי' הגר"א דאינו טוין לר"ש ולא לת"ק וא"כ קשה ואפשר עפ"י מ"ס הירושלמי של המשנה ו' והובא בר"ש עם דמשתה ליה דתמח' מיירי אף דכבד מן יכול להוסקי יטו"ס רק דמוקי כ"ה. וא"כ אפשר דר' יוחנן יקבור דאיתא כ"ה רק דלא נמכוין לפסור ופליג דר' יאודה. וא"כ יקבור כהם שמו' דקמו. ועדיין ל"ע. עוד לדברי מתנאר דבלא פתן תמחלכ שיעור יכול להוסקי במתנאר כן מתנאר לפירושו וא"כ יקשה מאי נחמא בירושלמי בעיין פאה אם יש שיעור למשה לעיין בנתן פחות אם יכול להוסקי והובא בר"ש במשנה א'. והר"ש סרבי' ז"ה ג"כ ופי' דהסם בנתן כסוף כדיו והכל בנתן בלמע. מתנאר להגר"א דמוק לומר כן דל"כ מאי תליח בזה נתן פחות משיעור. וגם דמוק לומר דהסם במתכוין לפסור דהא הלא מסיק דדוקא בלא נמכוין ויש ליישב בדוחק:

פרק ב' מ"ח בתוס' דע"ק (אות כ"ז) ד"ה הפודה כו' בעודו במתנאר קודם קריעה. אינו מוכרח דאפשר דכיון דהתמיל לקבור פגמנו כבד נחמיב בכל. עי' פ"ב מ"ה. אמנם מירושלמי דקאמר ק"ר גזבר הוי מליה משמע כדכרו יטו"ס היעב:

פרק ג' מ"א בשמות אלוהי בפי' הארוך. נראה דע"ס ו"ל גי' הרמב"ם כמ"ס בק"ר מדכיה הוי עם א"רין כמו גדר אלמא דליין הוי הפסק לביע וכן מנעמא דלפוגמייחו אם דרך להכניס וכן מקריעין לגי' הרמב"ם. ע"כ נראה דקטות כופר הוא נארוך: [אב"ה סימא הא בפי' הק"ר ג"כ מתנאר דלא כגי' הרמב"ם. ועי' בפי' הארוך במתנאר והדברים ילכוין בהנה]: מ"ח בתוס' רפ"ק (אות ל"ט) ד"ה תמוה לי עובא וכו' וקטמא דת"ק משום דלאו ככות גיטא הוא כו'. לק"מ דהפי' דבגם לא פליגיין כמ"ס התוס' עם ואל"ס סוף סוף הטעם משום לא פליגיין רק ד"ל דוקא בג"ד חבל הטעם דל"פ חליבא דל"כ יטו"ס היעב:

פרק ד' מ"ג נכל לו עליה ופירש עליהו עליה מעיניו ארמו סימא. יטוין בשו"ס מו"ח (כוף סי' ק"י) ברמ"א ול"כ אם בני הפיר יוכלין לקבור הדלת וגרום עם המטוילים שמתו בבאים לגוד או ע"י מוכע אחד האמות בידם. ויטו"ס בהר"א (ס"ק מ"ח). דהביא ממשנ"ז. והוא מתהר"ק (סי' קל"א) דהביא ראה זו ויטו"ס היעב דהביא ז"ב ד"ה רש"י. דמה הלא דבר זכה במתקת וקודם לזכות אפ"ה יוכלים להטביו ממנו מאחר שהוא הפקר התם דרזיה לזכות ביישוב והס קדמויה לזכות ביישוב מהש"ר לא כ"כ שיכולים להעביר מן בנה לזכות. והח"כ כתב עוד בחיפן אחד דהא אם אורו שפרס עליהו שיכולים להעבירו ממנה אם הוא יגבר בזכות וביד חזקה על הלא להעבירו ויקדים וימלכה בידו ומש פקוש דהוא זרין ומכ"כ. והנה לפ"ן ה"י דיתם לאורו שגל לזכות ביישוב לפירס עליהו. ונתן הפיר יוכלים להעבירו ממנו כמו הלא דיכולין להעבירו. ובפ"ן ה"י דיתם בני הפיר לפירכו עליהו וארמו שגל לזכות רזיה להעבירו ויכולים לחזק עתהם בזכות להקדים ולזכות. והנה לכאורה היראה הוי לגוד דהנה הרמב"ם (פ"ב ממ"ע) כתב דקונסין ארמו ומעבירים ארמו ממנה דאפי' מה שגל עוביין ממנו. והוא מתוספתא בשם ר"ח ויעיין בתו"ס ובתוס' חדשים הלא דקא' גם אפירס עליהו. ואפי' להגר"א בשמות אלוהי דתמח' פליגי היינו דלא נקסי אבל מ"ח מוכח דאיכארה הו"ל לכ"כ. והיינו מה שפירש וגרס לכסותן מן הפטוים שלא יזכר בסן כבדי שחמ"כ יזכה הוא. ח"כ מתנאר דבר הפקר אסור לגרום שלא יזכר בסן האחים כל שלא זכה מדינא. וא"כ ה"נ כיון דהיישוב הפקר א"ר יוכלים הוי שיעור למטו ולסגורו הדלת מן הבא לזכות. אמנם ח"ה דהא המיעוט שמועב מן הוי מניעה בפלמא שלא מדינא. אבל התם מה שמופיע עפ"י הש"ר כיון דהש"ר יכול למנוע ע"פ דין דדינא דמלכותא דינא ח"כ גורמים למנוע עפ"י דין הוי כמתקדים לזכות דמותר כיון דחייב מדינא ה"נ כל שגורמים למנוע עפ"י דין מותר ואינו דומה להכח דגורם למנוע שלא עפ"י דין. ומומה על מהר"ק דפשיעה ליה דארמו שפירס עליהו יכול לגבר בזכות ולזכות והוא נגד הרמב"ם. אף כבד מתנאר אף דהא קנסיין מ"ח התם י"ל דמותר דכל דהמיעוט מהיה חמ"כ מדינא מותר לגרום למנוע מתנאר"כ הלא. ויש לפי"ן קת"מ בשם דב"מ (דף י') בכל עליה וכו' אחר והחזיק בה זכה בה דמתנאר אם החזיק ארמו שגלנו וקודם לזכות בה זכה עם מ"ס דלא קנסיין ליה כמו בפאה ולק"מ. ואפשר דפאה וקא"מ שמועב ממנו שיהיה הוא הוי כות להם קת"מ זבייה ז"ה ולכן כל שמועב קנסיין ליה מהש"ר כהפסק בעלמא דא"ר להם שום זבייה. וביומר נראה דהא קנסיין ליה כבדי שלא יבואו לידו קטעה וכעין דתמ"ק

לקוטים מהג"מ הריעב"ן בספר לחם שמים

מסכת פאה

פרק א' מ"ד ונשמנו. כתב הרע"ב למעוטי הפקר שאין לו שומרים. ואיכא למידק קת"מ אמאי זרין לאשמעוין כר"ב. דהא לאו רידיה הוא מבי אפקייה וביבי חוסק אדעתין להיובים אמאי בלאו דליים: וי"ל דאליטורין אפי' מר הוא עמו ולקט ממנו לא נחמיב כפאה. הש"ר שיעט בלא הלא ובתעוב יתירא. אבל אם אין לו בו אלא כפאר עניי עולם עיין הפקר כוה ופטור אפי' מה שק"ר ענינו הוא עמו: א"י נמי אהא לאפקוי הפקר בהפקיו בעליו דוקא. אבל עומר במקום הפקר בדיי הכל ממשמעין בו מהמה שאין לו גדר כהיב שרבו ולא כעמוד עשירי. לא הוי הפקר כל כמה דלא אפקריה זבייה. כיון שבנינו שומר ומקפיד עניו: א"ר דרילבא לא אליטורין אלא משום הא דא"ר דק"ל מחר זכא שבידו וקרו אחר שהפקירו הבטי דמי עליה חזונה דפאה. מהכתיב שמועב יתירא אפי' דלא מכני ביה (כ"ל) נכלל כהנה עמו) הפקר כלל. שפ"י עדיין לא חזר וזכה בו יתמיב בפקיה וקרא להכי הוא

דאחא. דמאחר שיכול שוב לחזור בו ולזכות לעצמו. כדיליה דמי ולא נפקי תרשומים. דתחמא רמי חיוביה דעניים עליה אחר שכבר גדלה התפאה ברשותו. ולאו כל כמניה למעט זכות בעניים. דבהפקר זכו בו עניים כעשירים. וכו"ל ריין בהפקרו כלום שכבר זכו בו עניים במ"ב. קמ"ל כיון דכשהא לאו נשמר הוא פטור בשחוב הפאה בקרי'. וכל שלא החזיל בו הפקרו הפקר אף להפקיע זכות בעניים ודו"ק: וצריך שיהיה דהפקר דתנן כהא. היינו שהפקיר הקי"ר ולא השעה. דהא הפקיר שרבו עם הפקקע. הוונס בקרקע ודאי חייב בפאה דהוי כלוקח. וא"כ יש לתמוה אמאי אליטורין למילף טעורא דהפקר מתעוב. היטוק ליה דלית ליה קרקע זוכה. וכשיעה דמיפסור מהא דבעיק שדן וליכא כהפקר ג' דמיליין. אלא על כתיב דכפריטיה דלא זרין תנא דידן לאשמעין טעורא דהפקר אלא לגביה דהא"ר דכשרס בלו היא. ומש"ה לא יתח' לי לנימור דאמי לאשמעין דאחר הוכה כשהה המוסקר פטור אפי' דדיליה היא. דאי משו"ס ורזי לא זרין. דהאי שומר הוא גביה דהזוכה. ולא מיפקר משום הפקר אלא מחמת שאין לו קרקע. ומתני' נדלית ליה קרקע מיירי ודו"ק היסב ויישב לך בפאה י:

לוקם צפונה ומחזי כנורח מאביו ומכר קמ"ל וכ"כ שפי' הסג"ח ופי' צפ"ג ר"ש העוכר
 צמוס' כנורחק הכנה כפי' משנה ז: בהרע"ב ר"ה ולא נכללות סתם ימים כי אסור
 לטבול בו סמורה. חומה דמיפוק ליה שאסור בהגעה כמבואר בג"ד במס' פ"ג ופי' פסחים
 (למ"ד) במד"ה אמר רבא ונבנה"ע עם ובמשה"ל פלוו בצו"ס: [בתום הרישש על פסח
 צה"ים לסמורה שריא. ונראה דלמ"ד דנפסקים ט'. י"ב ע"י שו"ת ח"ס חו"ד סי' ק"ו
 ובסי' ק"ה ובט"ג מ"ס חו"ד סי' ק"ג ג"כ ג"כ ופי' חו"ד סי' ק"ו
 ל"ב בד"ה וכך הקשה במ"ל פ"ח מה"ל תחללות אסורות בו י"ב וכן בפ"י חו"ד סי' ק"ו
 ומר"ן בן יהודה על סמ"ל שלם הנהגה מהמ"ס וע"י ט"ג מה"ל חו"ד סי' ק"ג שהביא
 ג"כ חו"ד זה משם הפרי טורח. והוא הקשה עליו הכי ע"י האלף לא מדמנו בביתו
 וא"י יקחם לנחמלה למוכרם וכן הקשה בג"ד כאן. ופי' במראה הפנים ביוצאמי
 כפ"י דב"ק. וע"י צו"ת ח"ס חו"ד סי' ק"ח. מה"ל: ד' במשנה ר"ח ח"י מי שנתמנה
 לו לפ"ד לוקח ומוכר בו. ג"כ דר"ל דמי שנתמנה לקנות בדרך מקרה שבי ארזי אסור
 אלא למי שזאתו בדרך לקנות ולמכור ומה שפסק הרמב"ם כ"י חו"ה"ס היתנו ג"כ
 ובידועתמי פסקו כ"י וכן נראה שיש להקל ב"י ודקדוקי קאמר כי כן כל הסיגיה דהכא איתא
 עם והסם אלא וכן הובאו דברי יאודה דהכא וכן צבנלי עם פסק אורח חומה והסם
 ודאי לא קאי רק אהא דלפסדיון מ"ס מהשע הטיוטולמי דל"י דהכא ארזי לשיעטמי
 דשם וע"י בשנ"א: ז' בהו"ש ר"ה ור"ד מה"ל חו"ד סי' ופי' זו ה"כ דכדרי הר"ב ודבר מ"ס
 החי קול אפי' ט' דמתן נ"ט וכן נראה שיש להקל ב"י ודקדוקי קאמר כי כן כל הסיגיה
 כ"ל דשם וכן נ"ט בשמן אלא שיש להקל ב"י ודקדוקי קאמר כי כן כל הסיגיה
 צביעור ומאי דלמ"ד דתנן דין דלמ"ד דתנן דין דלמ"ד דתנן דין דלמ"ד דתנן דין דלמ"ד
 דורש שהוא כך אין דרך לשהותו בשמן שנתמנה עם וכו'ן שאלם השמן ריחו טעמו ומכיו.
 ושו"ת חו"ד אפי' היסתי מותר דל עמו פלג ממנו בשעט מוטעת וכמו בשב"ב דמתן

פרק ט ב וביהודה הסר והספלה ט'. לעמ"ד ג"כ דבג"ל כ"ה מחלקיו במקום
 אחד וכדמפרש מכפר בו אכל ביהודה הכריה ושלמותיה מהם מפורדים
 ומתפזרים והעפ"כ כל הרים דין אחד לטעם וכן שפלותיה (והוא לשיטת הר"ם ומוס' בפי'
 מש"ל) וזהו שאלמר ופסלה לוד כשפלת הדחוס ור"ל אפי' שמוקטס זו מזו וכן הכר שלם
 (ל"ל על שפלת לוד) כהר המלך ר"ל ג"כ אפי' שמוקטס אחד מ"מ ועד הים גם יתכן דלשמעין דאף שיש
 שאלק זס וזהו שפלת נמשך במקום אחד מ"מ ועד הים גם יתכן דלשמעין דאף שיש
 במשך סה איזה הרים ושפלות קטנים ע"ל כלולים בשם עמוק ודין אחד לכל השעה האוה:
ה בפי' הרמב"ם והל' כ"ר"כ בו אלא תשעט שהוא פ"ד רבי (ל"ל דברי עסקר המשנה
 הקדוה כוונתה) והגמ' פסק הלכה כרבי מחזירו. ובח"י"ס הפתח מחזירו ו"ה ע"י ג"כ
 (ק"ד ז') ובמד"ל מתקפה אכל מ"מ ק"ל דהא ר"ח ו"י רבותיה של ר"ב היו ורבי הלמיד
 מחזיריהו זה ודאי שאין הל' כדבי עד ר"ב ע"י מחמת (ל"ח ז') מד"ה אלא ונראה
 דהרמב"ם ארזי בשעת הרי"ף רבי דרבו ע"י שנת פ"מ בברא"ש סי' ה' ובק"ג שם אות
 י"ב: ז' ברע"ב ד"ה ע"ד חומה עניים נכסין לפרדקאות (ו') ליעול לקט כ"י ובפי' הרמב"ם
 לחסוף הלקט והפרע בו. מתי שיע"א דלקט בפרד"ס ור"י רבותיה של ר"ב היו ורבי הלמיד
 לשון הר"ם אינו מדויק בזה: ז' ר"א"א יתנה לאוכליהן בו. ע"י במפרשים פ"פ טיוטול'
 ואנכי ממה דהא דאין אוכלין פ"ג בטובה היינו להחזיק עובד לבעל השדה מפני ההפקלה
 דמלכא הם אכל מי שזכה בכך אפי' למכרן רשאי כדמוכח בכ"ה במילתיו ובש"כ שמוחר
 להחזיק עובד וי"ל דלמכרן עדיף עפי משום דלמ"ד נמשךין בקדושת שביעית ויוליהם
 לאוכליהן ומהו וסיכא משא"כ בהחזקת עובד. ע"י בר"ש ליעול פ"ח מ"ד והבאתי לטוב מה
 ובסו"ה (ל"ט ח') במשנה ומהן לו אחרונה במתנה ומכאן בגמרא עם דלפלו אינו מגליב
 לו דמיו בנולב ע"י ומזון ור"ל הכי הפירות הללו כמזונם לך במשנה ע"ג:

פרק ח ב ברע"ב ר"ה לאכילה בו צביע"ס בו דיש צדק בו וסיכא. ממה דהא
 במשנה מבוחר דלא יסור יין: ב' בשנ"א ומ"ס חו"ד סי' ופי' פסוקה כ"מ
 צמחא דילן ע"י דבריו לקמן בפ"ב דבטריס מ"ב ומ"ס עם וכל"י ר"ש פסוק דשם הוא
 ופי' רש"י כי כ"י יבאמרו עם ופס"ל כ"י כ"י ר"ש פסוק דשם הוא
 ר"ה כשאלקוט ט' מהסם דמת"ל ויהי זה לזכר כפי' הר"ם לכוונה גם בלא עפ"י מותר
 כמו במשנה דלקמן אכל טמן הוא לבייר לשמות ומה לי דמי שביעית ומ"ל פירות שביעית
 עמ"ן רק דחמ"ל הלא דאף דעדין אין בידו היקום ומאי כמו שביעית ומ"ל פירות שביעית
 באחרונה דחמ"ל מהלם לו העוב שפירות שביעית שרי למטין. וה"ל כאלו הן
 ככר בידו וכ"כ שפי' הרמב"ם. ואולי הר"ם רוצה לפרש מותר דהכא כמותר דרש"א דפירש
 דככר אין בו קדושת שביעית כלל ודלא כהרמב"ם בחבורו ע"י ואו"ו הככר ה"ה כפירות
 שביעית: ח וואם סך יאכל כנגדו וכן במ"ע והכ"ל יאכל כנגדו. ק"ל דמאי מהני בזה
 שיהא כנגדו הלא הפרי טעמו מולם אסור אולם מ"י ס"ב ל"א בפי' ספ"ג אפי' בדין
 זכרי"ב בפ"ג דעלה מ"י ולכאורה הטליו"ר ל"א והכ"זים שישמן דשם הלא דלקמן מ"ס
 ואולי דזהו כוונת ר"ש במה שאלמר שמוק"ו [ו] יסוד כיון שכבר כלם ופסדו אין יתפוס
 פדיונו וע"י במדונס (כ"ס) מ"ה כל הולקט וההמש"ל החו"ה"ס דלא היו אלא קנסה ח"ס
 וע"י סוכה (ל"ס) מד"ה מטות (מ' ז') ד"ה ל"א ופי' שביעית ומת"כ במדונס פ"ו מ"ה:
 י"א סוכה (ל"ס) הרמב"ם שמתני כבודו אפס"כ בו"כ צמכורו פ"ה ה"כ. והרמב"ם השיג ח"כ
 לא יתכן צמוס מתן ט' ופי"ן בחו"ה"ס. ופי"ן דל"ק דדוקא בזה יעשה לומר כמו דש"י במתן

פרק י א הקפת המונס ח"מ. ע"י לשון הרמב"ם והרע"ב. וק"ק מלגלג פ"ח מ"ד
 לקח ממנו סתם ל"י לו מד"ה"ס פ"ח פורעין מוז מד"ה"ס ופי"ן לשונם: ד מוסר
 ט' שכל מוז בו פי' סמ"ס סי' ס"ז סק"ל"ס והר"ן צ"פ העולה הפמיק את כל מוז בו
 וזהו גי' בטובה: [ה בהו"ש בסד"ה והב"א פסול. ודלא כירושלמי. י"ב פי'
 צמומים סי' ס"ז אות כ"ז. ועי"ן בכה"ע אות פרחובל בשם רבינו נקיס במשנה (והוא
 רבינו נקיס בראון) מהר"ם בסד"ה א"ל"א על הקדקע. ומעט השני כתב
 ג"כ הרשב"ם בו י"ב כ"כ רש"י בניעין (ל"ז ח') ובכ"ז (כ"ז ח') טעמם השני. וכן התוס'
 עם. מהר"ם"ש: בהרע"ב א"ת מ"ה הו"ל למתקן בשעבד: זו חביבם גם מחלפלי
 צפירות או מעלגלי אג"ק בו. אפי"ן דלמקומום לא מהני אף ששעבד דקיי"ס צפירות (זולת
 אג"ק) כדליתא בב"ב (מ"ד ז') מכל מקום לימונים מהני ע"י מומים סי' ק"ז סק"ג א"כ
 מ"ת דכ"י מהמ"ס במש"כ אג"ק דכ"י דיש לו קדקע אפי' תכרה אח"כ טיפוק ליה דכומבין
 פרוזבל משום למא דידה וכן במש"ל ראשון ע"כ גם מעלגלי משמע טופף על הקדקע ח"כ
 איירי ב"ש לו ויקסם סא דלמנו:

פרק ח ב ברע"ב ר"ה לאכילה בו צביע"ס בו דיש צדק בו וסיכא. ממה דהא
 במשנה מבוחר דלא יסור יין: ב' בשנ"א ומ"ס חו"ד סי' ופי' פסוקה כ"מ
 צמחא דילן ע"י דבריו לקמן בפ"ב דבטריס מ"ב ומ"ס עם וכל"י ר"ש פסוק דשם הוא
 ופי' רש"י כי כ"י יבאמרו עם ופס"ל כ"י כ"י ר"ש פסוק דשם הוא
 ר"ה כשאלקוט ט' מהסם דמת"ל ויהי זה לזכר כפי' הר"ם לכוונה גם בלא עפ"י מותר
 כמו במשנה דלקמן אכל טמן הוא לבייר לשמות ומה לי דמי שביעית ומ"ל פירות שביעית
 עמ"ן רק דחמ"ל הלא דאף דעדין אין בידו היקום ומאי כמו שביעית ומ"ל פירות שביעית
 באחרונה דחמ"ל מהלם לו העוב שפירות שביעית שרי למטין. וה"ל כאלו הן
 ככר בידו וכ"כ שפי' הרמב"ם. ואולי הר"ם רוצה לפרש מותר דהכא כמותר דרש"א דפירש
 דככר אין בו קדושת שביעית כלל ודלא כהרמב"ם בחבורו ע"י ואו"ו הככר ה"ה כפירות
 שביעית: ח וואם סך יאכל כנגדו וכן במ"ע והכ"ל יאכל כנגדו. ק"ל דמאי מהני בזה
 שיהא כנגדו הלא הפרי טעמו מולם אסור אולם מ"י ס"ב ל"א בפי' ספ"ג אפי' בדין
 זכרי"ב בפ"ג דעלה מ"י ולכאורה הטליו"ר ל"א והכ"זים שישמן דשם הלא דלקמן מ"ס
 ואולי דזהו כוונת ר"ש במה שאלמר שמוק"ו [ו] יסוד כיון שכבר כלם ופסדו אין יתפוס
 פדיונו וע"י במדונס (כ"ס) מ"ה כל הולקט וההמש"ל החו"ה"ס דלא היו אלא קנסה ח"ס
 וע"י סוכה (ל"ס) מד"ה מטות (מ' ז') ד"ה ל"א ופי' שביעית ומת"כ במדונס פ"ו מ"ה:
 י"א סוכה (ל"ס) הרמב"ם שמתני כבודו אפס"כ בו"כ צמכורו פ"ה ה"כ. והרמב"ם השיג ח"כ
 לא יתכן צמוס מתן ט' ופי"ן בחו"ה"ס. ופי"ן דל"ק דדוקא בזה יעשה לומר כמו דש"י במתן

פרק ט ב וביהודה הסר והספלה ט'. לעמ"ד ג"כ דבג"ל כ"ה מחלקיו במקום
 אחד וכדמפרש מכפר בו אכל ביהודה הכריה ושלמותיה מהם מפורדים
 ומתפזרים והעפ"כ כל הרים דין אחד לטעם וכן שפלותיה (והוא לשיטת הר"ם ומוס' בפי'
 מש"ל) וזהו שאלמר ופסלה לוד כשפלת הדחוס ור"ל אפי' שמוקטס זו מזו וכן הכר שלם
 (ל"ל על שפלת לוד) כהר המלך ר"ל ג"כ אפי' שמוקטס אחד מ"מ ועד הים גם יתכן דלשמעין דאף שיש
 שאלק זס וזהו שפלת נמשך במקום אחד מ"מ ועד הים גם יתכן דלשמעין דאף שיש
 במשך סה איזה הרים ושפלות קטנים ע"ל כלולים בשם עמוק ודין אחד לכל השעה האוה:
ה בפי' הרמב"ם והל' כ"ר"כ בו אלא תשעט שהוא פ"ד רבי (ל"ל דברי עסקר המשנה
 הקדוה כוונתה) והגמ' פסק הלכה כרבי מחזירו. ובח"י"ס הפתח מחזירו ו"ה ע"י ג"כ
 (ק"ד ז') ובמד"ל מתקפה אכל מ"מ ק"ל דהא ר"ח ו"י רבותיה של ר"ב היו ורבי הלמיד
 מחזיריהו זה ודאי שאין הל' כדבי עד ר"ב ע"י מחמת (ל"ח ז') מד"ה אלא ונראה
 דהרמב"ם ארזי בשעת הרי"ף רבי דרבו ע"י שנת פ"מ בברא"ש סי' ה' ובק"ג שם אות
 י"ב: ז' ברע"ב ד"ה ע"ד חומה עניים נכסין לפרדקאות (ו') ליעול לקט כ"י ובפי' הרמב"ם
 לחסוף הלקט והפרע בו. מתי שיע"א דלקט בפרד"ס ור"י רבותיה של ר"ב היו ורבי הלמיד
 לשון הר"ם אינו מדויק בזה: ז' ר"א"א יתנה לאוכליהן בו. ע"י במפרשים פ"פ טיוטול'
 ואנכי ממה דהא דאין אוכלין פ"ג בטובה היינו להחזיק עובד לבעל השדה מפני ההפקלה
 דמלכא הם אכל מי שזכה בכך אפי' למכרן רשאי כדמוכח בכ"ה במילתיו ובש"כ שמוחר
 להחזיק עובד וי"ל דלמכרן עדיף עפי משום דלמ"ד נמשךין בקדושת שביעית ויוליהם
 לאוכליהן ומהו וסיכא משא"כ בהחזקת עובד. ע"י בר"ש ליעול פ"ח מ"ד והבאתי לטוב מה
 ובסו"ה (ל"ט ח') במשנה ומהן לו אחרונה במתנה ומכאן בגמרא עם דלפלו אינו מגליב
 לו דמיו בנולב ע"י ומזון ור"ל הכי הפירות הללו כמזונם לך במשנה ע"ג:

חרושים מלוקטים מספר זרע יצחק

מאה הרב הגאון החסיד המפורסם המקובל כבוד מהור"ר יצחק חיות ולה"ה

דוקא לנפך אורח מותר כמו שנים חובלים להם ואחד אכל ירק דמותר לנידוף אכל לא לנכד קמ"ל
 כאן עד כמה מומים עד כיום אפילו כולם אכלו כל אחד כיום מומים קמ"ל:

מסכת פאה

פרק ד ג על לו עליה בו' סהב כרע"ב אפי"ן דלרנע אמות של אדם קוטה לו בו' אי נמי כיון
 דכאל פלו ג"י דעמיס דבנטיב יתח' ליה דלוקי ב"י אמות לא יתח' ליה דלוקי ע"כ
 בזה י"ס כרע"ב פ"ק דב"מ ד' כ' ח"ל הגמרא אי תני אפי' מלחיה ס"א מאי מלחיה רחמיה ואפי"ן
 דלא אפי' נדידי כרע"ב בעלמא קמי פנא כולם שלי דברח"ל לא קמי פ"כ ופרש"י רחמיה קידם
 סבבנת אוחס ע"כ וקאפו כל מרשטי סבבנת הכי כולם ס"ל לימיר אפי' רחמיה קודם שריתת דהא ברע"ב
 קודם ונ"ל דהא קשה עוד הא"י יכול לומר שהוא רחם קודם מאין ידע זאת דלמא חזירו רחם
 מוקדם אלא כך אמר אני רחמיה קודם סבבנת וחס כן אף דלמא רחמיה קודם מ"מ כיון סבבנת
 גליית דעתך סבבנתה אהם דרזס לקווח ולא ברע"ב ור"ל שלי' ה"י קודם כבבנתך דקיי"ס ברע"ב
 ואפי"ן שגם אני סבבנתה אחר רחמיה שלי' אפי"ן כ"ל לימיר אפי' רחמיה קודם שריתת דהא ברע"ב
 לבבנתה אח"כ כדי שלא תהי' מוחזקת ויהי' ממני חס קווח ליהודי וק"ל:

פרק ו א בש"א הסקר לעמיס ספק פ' הרע"ב וכו"י נקט ופאה לעני' ולגר תעוב אוחס
 מ' תלמוד וזמר תעוב אוחס ילימד על עובדה אחרת דהיינו הסקר שיהא כ"ו לעמיס
 ולא לפשיריס ובקסא כתי"ס הא דרשיק תעוב אוחס עובד לפיכס ברע"ב ע"כ ונ"ל דלמ"ע
 דכריז שני פגמיס תעוב אוחס אחד כפרשת קדושים ואחד כפרשת אמור לנכד שני דרשיתו א"ו וק"ל:

פרק ח פ וכל מי וכל מי חזיר כ"י אינו מוז עד שיהא כלהי' מהם שמועתי טעם דאי'
 אינו איתמי ואחי' מחלתי' ואפי' הרשע דתלמיה יחי' מהיס ואח"כ ירכא שלי' ויאמרו אחרים
 כמיה ואחרים כחי' ור"כ מי ששע"א ח"ע חזיר לו אית מוז עד שיהא כלהי' מהם שמועתי טעם דאי'
 כשואו שלם וסבירוק יסכרו שביס בעל מוז ומת ע"מ ובשיעמוד שלם ויאמרו אחרים כמיה ואחרים
 כחי' לכן מהכרה שיהי' כסופו כפי"ן וק"ל:

מסכת ברכות

פרק א ה הכי כ"כ צביע"ס. פירש הרע"ב שביס דרע"ב זקן ולא זקן משם רק על פי כ"ס
 וי"ל דמאי זס כוונתה שמה ולא זכתי דלמא מוסס שביס עדין רק צביע"ס ופסנ"ד
 עינא ע"פ הרמב"ם דפי' כעששש הש כח סריכא מהמת רוב לימוד יוס ולינא ולח"ז הוא
 רבוחא אפי"ן שאני כ"כ פ' שגם מהמת רוב לימוד ואפי"ן לא זכתי וק"ל:

פרק ד א הלא מהמת ובח"י"ס כ' הקסא סכוס' אח"י קרי ליה פתח ע"כ וק"ל דלוחא
 במדרש לפי יצחק היקן אוחס במקום מתח' דפי' טולס תמימס וא"ן טולס כלא מתח' לכן
 ס"ן הפלה זו במקום מתח' השי"ן לקרנן ולכן נקרא מתח':

מ"ז אין הפלה בו' ר"ל נצור ע"י כתי"ס טעמם. ונ"ל פשוט דמאחר שיהא במקום קרנן מוסף
 שהוא קרנן ציור ולכן אין להסלל אלא נצור אכל שמתרי' מתח' ערביס יתקנו סכוס
 אף שגם במקום ההמד מכל מקום מנינו שהצות הסללו אוחס ויחידה הסללו אוחס ע"כ גם
 לט מהפולין גם ביחוד משא"כ מוסף לא מנינו מי שהסללו אוחס ביחוד וק"ל:

פרק ז א דמאי פירש כרע"ב דרוב ע"ס מעשרין ואיכא ליהודק דנכסכחא דמאי פ"ח מ"ד
 הדמאי מעשרין בו' כהנ הרע"ב טעמם דאי בעי מסקר לנכסיס וא"י ע"י וחי' ל"י ולמה
 כחז כה' טעם אחר וי"ל דכאן שכבר אכל דמאי ר"ל דאי בעי בו' דהא כבר אכל ולא הפקיר
 ועדי' איכא נכ"כ טעם דרוב ע"ס כ"י משא"כ ג"כ עירוב טעמם הוא כילול דמים עם
 במקום כעשור ור"ל שיהא אובלים בעירוב רק דמאי למיכל די ור"כ גם דמאי מי למיכל כשמשפיקר
 וטעמם דרוב ע"ס מעשרין לא כיון ג"כ עירוב כיון דלמחלה אסור באכילה לא מוז לעירוב לכ"ל
 טעמם דהסקר וא"כ מ"ל לאכילה וק"ל כתי"ס חייך ברוקח ע"כ:

פ"ן ח ב מוכידין גבורות בשמים וכל דלא אחר וכו"ן וי"ל דהאי לשונות דאפילו כדיעבד
 ששנה לומר גבורות בשמים חייב לסיכרו:

מ"ב עד כיה רבי יסוד אומר עד כיהלם כהנ הרע"ב דהלכס עד כיהת ובקסו כתי"ס דהא
 פי סתם ור"ל מהלוקם בו' ואלנס כביע"ס ע"כ ונ"ל דהסם קמי' מוזקן עליכס ס"א

